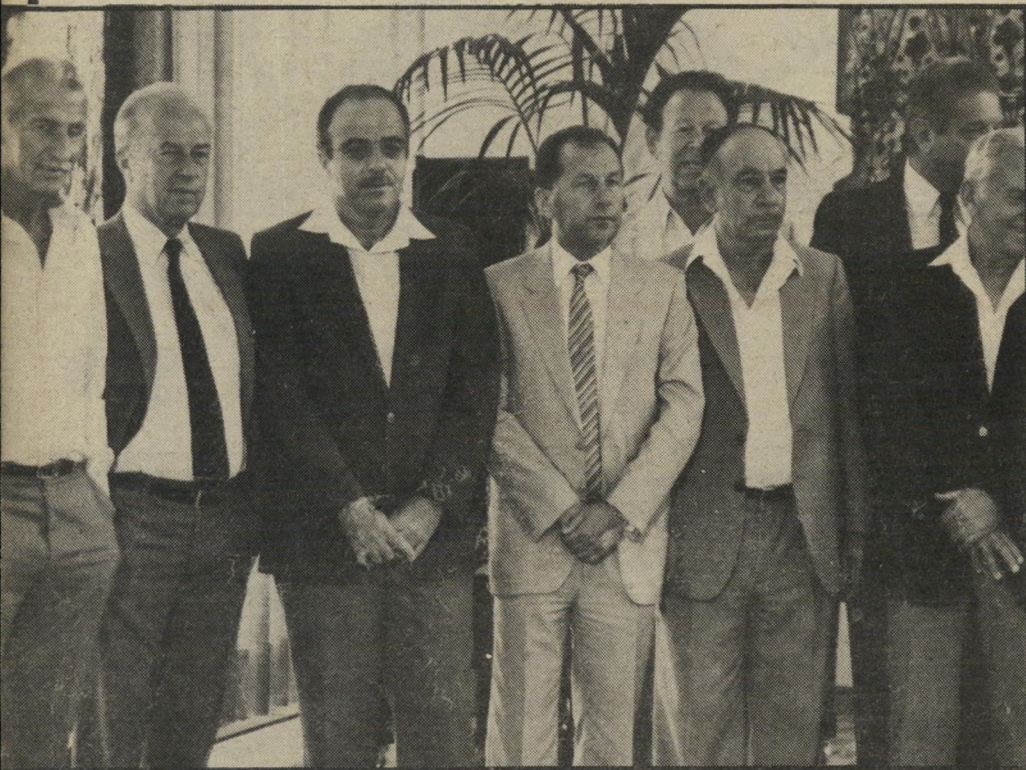

בחזיון: רובינשטיין אינו מצביע בעד הצטרפות ר"ש למומשלה (1977)*
למה לא?

בסנים: רובינשטיין בין השרים ביום הצגת ממשלת-האחדות-הלאומית (1984)
למה כן?

ההימנעות ודרשו, מטבע הדברים, הצבעה נגד הממשלה. אבל רובינשטיין הצביע ממש בעד המלחמה. עד היום יש הרואים בהצבעה זאת טעות ריגועית, מעין התרגשות פטריוטית טיפוסית, שפקדה את רובינשטיין בעת ההצבעה. אנשים כאלה עושים עוול למנהיג שינוי. הוא היה אז כבר בן 51 ידע יפה את אשר הוא עושה, ונתן לכך הסבר מנומק, מנוסח היטב כמאמר שכתב ביומן שלו, הארץ, ב-14 ביוני 82. המאמר ראוי לציטוט, שייסיים את הוויכוח על חלקו של שר-התיקשורת החדש במלחמה: "ישראל יצאה למלחמה מוצדקת במחבלים. אמת הרבה: לאורך גבול הלבנון נשמרה, פחות או יותר, הפסקת-אש מצד המחבלים. אך לא העילה למיכצע שלום-הגליל חשובה. חשובה המציאות שנוצרה מעבר לגבול. כסופו של רבר, מותר לנו לשאול: שאלה פשוטה: נגד מי כווננו כלי-הנשק הרבים ומיצבורי-התחמושת שצברו המחבלים בדרום-לבנון? מי האויב שהועד כמטרה להיערכות צבאית זאת? הרי ברור הדבר שישראל ויישוביה ותושביה, הם שהיו אמורים להיות קורבנותיה של התארגנות מסוכנת זאת, בכוא שעת הכושר המתאימה.

רובינשטיין גם התבלט מאוד בריון על הפרשה בכנסת ב-22 בספטמבר 82. כשרדש ברהיטות מרגשת לחקור בפרשה. גם אוייבו הוותיק מימי ר"ש, שמואל תמיר, חיזק את הרושם של רובינשטיין הלוחם נגד הפלישה. יותר משנה אחרי תחילת המלחמה, נודע לרובינשטיין שישראל הגתרתה כסורים, כדי למשוך אותם לקרבות. הוא הוקיע את התנהגות הממשלה בפרשה הזאת, ותמיר טען, בנוסח הידוע, ש"רובינשטיין נותן נשק בידי אוייבי ישראל".

מנהיג שינוי ראה את עצמו, כרגיל, כקורבן, סיפר לכתבים על מיכתבים אנונימיים מלאומנים שהגדירו אותו, לפי מיטב המסורת הפאשיסטית, כ"קומוניסטה-מוסקבול ואוהב-ערך כים". מי שמודע לזיכרון הקצר של ציבורי-הבחורים הישראלי אינו צריך לתמוה על העובדה שעד לבחירות ב-1984 כבר הצליח רובינשטיין לכנות לעצמו תרמית של ראש וראשון למתנגדי זווועת לבנון. זהו, כמובן, שקר מוחלט.

יש עדיין אנשים הזוכרים את הצבעתו של רובינשטיין נגד הצעת אי-האמון בעניין המיליטריזם. חברו וירשובסקי נמנע בהצבעה, וכך עשאו גם יוסי שריד, שולמית אלוני ומס"ם.

ובעיתוי המתאים (כלומר, אחרי שהמלחמות כבר פרצו, וההרוגים כבר נהרגו), וגם שומר על קשר-עין ברור עם הקונסנזוס. הוא שונא את אש"ף כמו כל לאומני מצוי, ומגן על מדיניות ישראל כמאמרו בעיתונות האמריקאית. הוא מתנגד לסיפוח, אבל תומך, בפשרה" שתשאיר את רוב השטחים הכבושים בידי ישראל. אפילו הנאום המזהיר שלו בכנסת, ששיכנע את הי"ד מנחם סבידור שלא להיכנע ללחצי חרות להצבעה חשאית על הקדמת הבחירות, היה על נושא שאינו שנוי במחלוקת בקרב משקיפים מהסוג הנאור.

האיש המנוסח הזה, לבושה-הדר, מסוגל לצאת יבש מסערת-גשמים עוה. בעיני כתבים וזים הוא נחשב כמאור גרול, וכאיש שיצא בשחקי-קצף נגד מלחמת-הלבנון.

רק מעטים עוד זוכרים את האמת, שאמנן רובינשטיין הצביע בעד הפלישה הישראית ללבנון, ביוני 1982.

התרמית הנאורה של רובינשטיין בפרשת-לבנון נובעת בעיקר מהש"תפתות-בעצרת ה-400 אלף, שדרשה את התפטרותו של שרון עקב חלקו כטבח בצנברה ובשאת-ילא. נציגי מחנה-השלום העיקבי הוחרמו, ותומכי שרון — כמו יצחק רבין — הורשו לשאת בה נאומים נוטפיי-צביעות.

המערך, או לצעוד בהפגנות ה"במא".

כשרצה לגנות את "שרולת הרווחה" בתנועת-החרות, טען שהיא מוכירה לו את מפ"ם של שנות ה-50. כללית, הוא התנגד לשיתוף פעולה הרוק עם מפ"ם, וראה בחיוב רב את מגמת הרפ"זאציה של מיפלגת-העבודה. למעשה הוא נפגש עם פרס באותה הטריטוריה. פרס הגיע לימודי-מרכז מתוך המשק הממ"י

רובינשטיין במוצאי יום-הבחירות (1984)
נאמן למעמד

לכתי, רובינשטיין מהמשק הפרטי. המסקנות הן כמעט זהות. בנושאים של זכויות-האדם ניתן לראות ברובינשטיין ליברל מתון — תוך חריגות רגשניות, כמו בשעה שתבע להנהיג עונש-מוות. הוא מתנגד לכפייה הרתית ועכשיו גם לעונש-המוות, מתייחס בבחילה גלויה להסתה הלאומנית של הימין, יצא כאופן שרשים ביותר נגד שותפו העכשווי לקואליציה, חיים רוקמן, בנושאים של הסתה לרצח-עם בעיתונות גושי-אמונים.

עם זאת, הפטריוטיזם שלו מעביר אותו לפעמים על דעתו. ב-1972 קומם את דעת-הקהל הנאורה, כשרדש במאמר ב"ה

עוטים, והתרמית העצמית הנאורה שלו (המוגזמת במקצת), מניכה מאמרים כהארץ. או נאומים בכנסת, שהשאירו את רישומם על דעת-הקהל הישראלי.

יבש
בסערת-גשם

ה עיתונאים והמשקיפים המי-דיניים בישראל מחבבים את רובינשטיין חרף העובדה שהוא שומר על מרחק, ואינו משתייך לטופחי השכם הגדולים. יש להניח שהוא עונה על צורך נפשי-אינטלקטואלי חיוני עבורם. הוא מכטא את חוסר-הנחת שלהם מהמדיניות הנוכחית, כמינון

חיי אמנון

אמנון רובינשטיין הוא בנו של קבלן עשיר ביותר, שהיה קשור בכמה פרשות כלכליות מעוררות-מחלוקת. מיטפחתו חולשת גם על מיפעלי "עסיס" ו"מן". שאותם העמיד עתה שר התעשייה והמיסחר אויאל שרון. תחת פיקוח מיוחד.

רובינשטיין נולד בתל-אביב בשנת 1931. בנעוריו נשלח עליידי אביו העשיר ללמוד בארצות-הברית, שמה יצטרף לשורות האצ"ל. הוא שירת צה"ל כקצין-תותחנים, למד מיטפטים עם מרדכי וירשובסקי, חברי-יריבו בנינוי, וסיים כמסומך באוניברסיטה העברית בירושלים. את עבודת הדוקטוראט שלו הגיש בתחילת שנות ה-60 לאוניברסיטת לונדון. היה דיקן הפקולטה למיטפטים באוניברסיטת תל-אביב, חבר מערכת הארץ ומכותבי המאמרים הראשיים בו. אחרי מילחמת יום-הכיפורים נכנס לפוליטיקה. היה ממייסדי תנועת שינוי והצ"ח טרף להרפתקת ד"ש עם יגאל ידין, שמואל תמיר ואחרים. היה חלק מהקואליציה עם בגין. אבל סירב להיות חבר בממשלתו. מכהן בכנסת מאז 1977. חבר פעיל בוועדת-החוף והביטחון.

רובינשטיין נשוי לרוני, אב לבת ובן, גר בוילה מרווחת בתל-ברוך. הוא לבוש בהידור רב, ובעל טעם מעודן באוכל ובמשקאות. בסיפרו על ד"ש - ניסיון פוליטי מסויים - משובצים תיאורים נמלאים של היינות המפוארים, בעיקר יין הפורט, ששתה באוניברסיטת אוסטרוד.

ארשת-מניו בדרך-כלל חמורה, אפילו מנופחת, עם שמץ של מינוק ואפילו קווים דקים של הומור מעודן. רובינשטיין כותב ומדבר ברהיטות רבה, בניסוח בהיר והגינני. עם זאת, הוא מסוגל לגלוש למליצות ריקות, חסרות כיסוי, כפי שעשה במאמרו על 'גורג' אורוול בנייר-ירק טיימס.

אחד מיריביו אמר עליו: בכל מצב ימצא אמנון תמיד את הנקודה האחת שאינה חשובה, אך שהיא מופלרת בחוגים שלו, ויילחם עליה כארי."